

Ὁ ἀγώνας κατὰ τῆς κατακρίσεως (Ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἀγιορείτης)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ἀγ. Παΐσιος Ἀγιορείτης](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Ἄν στραφοῦμε στὸν ἑαυτό μας, δὲν θὰ κατακρίνομε

Γέροντα, ὅταν βλέπω κάποια ἀταξία στὸ διακόνημα, κατακρίνω μέσα μου.

- Έσύ, νὰ κοιτᾶς τὴν εὐταξία τὴν δική σου καὶ τὶς ἀταξίες τῶν ἄλλων. Νὰ εἶσαι αὐστηρὴ μὲ τὸν ἑαυτό σου καὶ ὄχι μὲ τοὺς ἄλλους. Τί δουλειὰ ἔκανες σήμερα;

- Ξεσκόνιζα.

- Ξεσκόνιζες τοὺς ἄλλους ἢ τὸν ἑαυτό σου;

- Δυστυχῶς τοὺς ἄλλους.

- Κοίταξε, θὰ ἀρχίσεις νὰ κάνεις δουλειὰ στὸν ἑαυτό σου, ὅταν πάψεις νὰ ἀσχολεῖσαι μὲ τὸ τί κάνουν οἱ ἄλλοι γύρω σου. Ἄν ἀσχολεῖσαι μὲ τὸν ἑαυτό σου καὶ πάψεις νὰ ἀσχολεῖσαι μὲ τοὺς ἄλλους, θὰ βλέπεις μόνον τὰ δικά σου σφάλματα καὶ στοὺς ἄλλους δὲν θὰ βρίσκεις κανένα σφάλμα. Τότε θὰ ἀπελπιστεῖς μὲ τὴ καλὴ ἔννοια ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου καὶ θὰ κατακρίνεις μόνον τὸν ἑαυτό σου. Θὰ αἰσθάνεσαι τὴν ἀμαρτωλότητά σου καὶ θὰ ἀγωνίζεσαι νὰ ἀπαλλαγεῖς ἀπὸ τὶς ἀδυναμίες σου. Ὑστερα, ὅταν θὰ βλέπεις στοὺς ἄλλους κάποια ἀδυναμία, θὰ λές: «Μήπως ἐγὼ ξεπέρασα τὶς ἀδυναμίες μου; Πῶς λοιπὸν ἔχω τέτοια ἀπαίτηση ἀπὸ τοὺς ἄλλους;». Γι' αὐτὸ νὰ μελετᾶς καὶ νὰ παρακολουθεῖς συνέχεια τὸν ἑαυτό σου, γιὰ νὰ ἀποφεύγεις τὴν κρυφὴ ὑπερηφάνεια, καὶ νὰ ἔχεις αὐτομεμψία μὲ διάκριση, γιὰ νὰ ἀποφεύγεις τὴν ἐσωτερικὴ κατάκριση. Ἔτσι θὰ διορθωθεῖς.

- Γέροντα, ὁ Ἄββας Ἰσαὰκ γράφει: «Ἐὰν ἀγαπᾶς τὴν καθαρότητα, εἰσελθὼν ἔργασαι ἐν τῇ ἀμπέλῳ τῆς καρδίας σου, ἐκρίζωσον ἐκ τῆς ψυχῆς σου τὰ πάθη, ἔργασαι μὴ γνῶναι κακίαν ἀνθρώπου». Τί ἐννοεῖ;

- Ἐννοεῖ νὰ στραφεῖς στὸν ἑαυτό σου καὶ νὰ κάνεις δουλειὰ στὸν ἑαυτό σου. Οἱ

ἅγιοι πῶς ἀγίασαν; Εἶχαν στραφεῖ στὸν ἑαυτό τους καὶ ἔβλεπαν μόνον τὰ δικά τους πάθη. Μὲ τὴν αὐτοκριτικὴ καὶ τὴν αὐτομεμψία ποὺ εἶχαν, ἔπεσαν τὰ λέπια ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τους, καὶ ἔφτασαν νὰ βλέπουν καθαρὰ καὶ βαθιά. Ἔβλεπαν τὸν ἑαυτό τοὺς κάτω ἀπ’ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅλους τοὺς θεωροῦσαν καλύτερους ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Τὰ δικά τους σφάλματα τὰ ἔβλεπαν μεγάλα καὶ τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων πολὺ μικρά, γιατί ἔβλεπαν μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τους καὶ ὄχι μὲ τὰ γήινα μάτια. Ἔτσι ἐξηγεῖται ὅταν ἔλεγαν: «Ἐγὼ εἶμαι χειρότερος ἀπ’ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους». Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τοὺς εἶχαν καθαρῖσει καὶ εἶχαν γίνει διόπτρες γι’ αὐτὸ καὶ ἔβλεπαν τὰ μικρά τους σφάλματα – τὰ ξυλαράκια – σὰν δοκάρια. Ἐμεῖς ὅμως, ἐνῶ τὰ σφάλματά μας εἶναι δοκάρια, δὲν τὰ βλέπουμε ἢ τὰ βλέπουμε σὰν ξυλαράκια. Κοιτᾶμε τοὺς ἄλλους μὲ τὸ μικροσκόπιο καὶ βλέπουμε τὰ δικά τους ἁμαρτήματα μεγάλα, ἐνῶ τὰ δικά μας δὲν τὰ βλέπουμε, γιατί δὲν καθάρισαν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας.

Ἡ βάση εἶναι νὰ καθαρῖσουν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς. Ὅταν ὁ Χριστὸς ρώτησε τὸν τυφλό: «Πῶς βλέπεις τώρα τοὺς ἀνθρώπους;», ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε: «σὰν δένδρα»[3], γιατί δὲν εἶχε ἀποκατασταθεῖ ὅλο τὸ φῶς του. Ὅταν ἀποκαταστάθηκε ὅλο τὸ φῶς του, τότε τὰ ἔβλεπε ὅλα καθαρὰ. Θέλω νὰ πῶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν φτάσει σὲ καλὴ πνευματικὴ κατάσταση ὅλα τὰ βλέπει καθαρὰ, ὅλα τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων τὰ δικαιολογεῖ, μὲ τὴν καλὴ ἔννοια, γιατί τὰ βλέπει μὲ τὸ θεϊκὸ μάτι καὶ ὄχι μὲ τὸ ἀνθρώπινο.

Ἄν δικαιολογοῦμε τοὺς ἄλλους, Δὲν θὰ τοὺς κατακρίνουμε

- Γέροντα, ὅταν μου περνοῦν λογισμοὶ ὑπερηφανείας καὶ κατακρίσεως, προσπαθῶ νὰ δικαιολογῶ τοὺς ἄλλους. Αὐτὸ εἶναι πτώση ἢ ἀγώνας;

- Ἀγώνας εἶναι. Ὅταν κάποιος χαζεύει μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ μπεῖ μία μύγα μέσα στὸ στόμα του, θὰ τὴν φτύσει. Ἀλλὰ καλύτερα νὰ προσέχει νὰ μὴν μπεῖ.

- Συχνὰ ὅμως, Γέροντα, βλέποντας τί κάνουν οἱ ἄλλοι τοὺς κατακρίνω.

- Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, δὲν μπορεῖς νὰ μὴ βλέπεις τί γίνεται γύρω σου. Πρέπει ὅμως νὰ ἀποκτήσεις διάκριση, ὥστε νὰ δίνεις στοὺς ἄλλους ἐλαφρυντικὰ καὶ νὰ τοὺς δικαιολογεῖς. Τότε θὰ τοὺς βλέπεις σὲ καλὴ κατάσταση.

- Γέροντα, τὴν ὥρα τῆς Ἀκολουθίας ἔχω λογισμοὺς γιατί μία ἀδελφὴ δὲν ἔρχεται στὸ ἀναλόγιο νὰ ψάλλει, γιατί μία ἄλλη ψάλλει σιγανὰ καὶ συνέχεια κατακρίνω.

- Ε, καλὰ, γιατί δὲν σκέφτεσαι ὅτι ἡ ἀδελφὴ ἴσως εἶναι κουρασμένη ἢ εἶχε ἕναν

πόνος και δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθεῖ, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ψάλλει; Ξέρω ἀδελφές πού, καὶ ἄρρωστες νὰ εἶναι καὶ νὰ μὴ μποροῦν νὰ σύρουν τὰ πόδια τους ἀπὸ τὸν πυρετό, θὰ ἀγωνισθοῦν νὰ μὴ γίνεῖ αὐτὸ ἀντιληπτό, γιὰ νὰ μὴν τῆς ποῦν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ διακόνημα καὶ πάει ἄλλη ἀδελφή στὴ θέση τους καὶ δυσκολευθεῖ. Αὐτὸ δὲ σὲ συγκινεῖ;

- Μὲ συγκινεῖ, Γέροντα, ἀλλὰ δὲν καταφέρνω νὰ δικαιολογήσω πάντα μία ἀδελφή, ὅταν φέρεται ἄσχημα.

- Σκέφθηκες ποτὲ ὅτι ἡ ἀδελφή μπορεῖ νὰ φέρεται ἄσχημα, γιὰ νὰ κρύψει τὴν ἀρετὴ τῆς; Ἐγὼ γνωρίζω ἀνθρώπους πού κάνουν ἐπίτηδες ἀταξίες καὶ τοὺς κακολογοῦν ὅσοι δὲν ἀσχολοῦνται μὲ τὸν ἑαυτό τους. Ἦ μπορεῖ κάποια ἀδελφή νὰ φερθεῖ ἄσχημα, ἐπειδὴ εἶναι κουρασμένη, ἀλλὰ ἀμέσως μετανοιώνει. Ἐσὺ τὴν κατακρίνεις, ἐνῶ ἐκείνη ἔχει ἤδη μετανιώσει γιὰ τὴν ἄσχημη συμπεριφορὰ τῆς. Στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων εἶναι ταπεινωμένη, στὰ μάτια ὅμως τοῦ Θεοῦ εἶναι ψηλά.

- Γέροντα, ἔχω μία στενότητα. Δὲν ἔρχομαι στὴ θέση τοῦ ἄλλου, γιὰ νὰ τὸν δικαιολογήσω.

- Νὰ βλέπεις μὲ πόνο τὸν ἄλλον πού σφάλλει καὶ νὰ δοξάζεις τὸν Θεὸ γιὰ ὅσα σου ἔχει δώσει, γιατί μετὰ ὁ Θεὸς θὰ σοῦ πεῖ: «Ἐγὼ, παιδί μου, τόσα σου ἔδωσα, κι ἐσὺ γιατί μου φέρθηκες σκληρά;». Νὰ βλέπεις πλατιὰ τὰ πράγματα. Νὰ σκέφτεσαι τὸ παρελθὸν τοῦ ἀνθρώπου, τίς εὐκαιρίες πού τοῦ δόθηκαν νὰ καλλιεργήσῃ τὸν ἑαυτό του καὶ τίς εὐκαιρίες πού εἶχε ἐσὺ καὶ δὲν τίς ἀξιοποίησες. Ἔτσι, θὰ συγκινηθεῖς ἀπὸ τίς δωρεές πού σου χάρισε ὁ Θεός, θὰ τὸν δοξολογήσεις γι' αὐτὲς καὶ θὰ ταπεινωθεῖς, ἐπειδὴ δὲν ἀνταποκρίθηκες. Παράλληλα θὰ νοιώσεις ἀγάπη καὶ πόνο γιὰ τὸν ἀδελφὸ πού δὲν εἶχε τίς δικές σου εὐκαιρίες καὶ θὰ κάνεις γι' αὐτὸν καρδιακὴ προσευχή.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι πού κάνουν ἐγκλήματα μεγάλα, ἀλλὰ ἔχουν πολλὰ ἐλαφρυντικά. Ποιὸς ξέρει οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πῶς εἶναι στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ; Ἐὰν δὲν μᾶς βοηθοῦσε ὁ Θεός, μπορεῖ καὶ «μεῖς νὰ ἤμασταν ἀλήτες. Κάποιος ἐγκληματίας ἔκανε λ.χ. εἴκοσι ἐγκλήματα καὶ τὸν κατακρίνω καὶ δὲν σκέφτομαι τί παρελθὸν ἔχει. Ποιὸς ξέρει πόσα ἐγκλήματα ἔκανε ὁ πατέρας του!... Ἀπὸ μικρὸ παιδί τί κλοπὲς θὰ τὸν ἔβαζαν νὰ κάνει! Ὑστερα, ὅταν ἦταν νέος, πόσα χρόνια θὰ ἔζησε μέσα στὶς φυλακὲς καὶ θὰ καθοδηγήθηκε ἀπὸ ἄλλους ἔμπειρους φυλακισμένους. Αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε κάνει ὄχι εἴκοσι ἀλλὰ σαράντα ἐγκλήματα καὶ συγκρατήθηκε. Ἐνῶ ἐγὼ μὲ τὴ κληρονομικότητα καὶ τὴν ἀγωγή πού εἶχα, θὰ ἔπρεπε τώρα νὰ ἔκανα θαύματα. Ἐκανα; Ὁχι. Ἄρα εἶμαι ἀναπολόγητος. Ἀλλὰ, ἀκόμη καὶ εἴκοσι θαύματα ἂν ἔκανα, ἐνῶ μποροῦσα νὰ κάνω σαράντα, πάλι θὰ ἦμουν ἀναπολόγητος. Μὲ αὐτοὺς τοὺς λογισμοὺς διώχνουμε τὴν κατάκριση καὶ

ἀνοίγουμε μία ρωγμή στην σκληρή καρδιά μας.

Νὰ μὴ βγάζουμε εὐκόλα συμπεράσματα

- Γέροντα, τί θὰ μὲ βοηθήσει νὰ μὴ κατακρίνω;

- Ὅλα εἶναι πάντοτε ὅπως τὰ σκέφτεσαι ἐσύ;

- Ὅχι, Γέροντα.

- Ἐ, τότε νὰ λές: «Δὲν σκέφτομαι πάντοτε σωστά. Πολλὲς φορὲς κάνω λάθος. Νά, στὴν τάδε περίπτωση ἔκρινα καὶ ἔπεσα ἔξω, ὅποτε τὸν ἀδίκησα τὸν ἄλλον. Ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ ἀκούω τὸν λογισμό μου». Ὁ καθένας μᾶς λίγο-πολὺ ἔχει περιπτώσεις ποὺ ἔπεσε ἔξω στὴν κρίση του. Ἄν φέρει στὸ νοῦ τοῦ τὶς περιπτώσεις ποὺ ἔκρινε καὶ ἔπεσε ἔξω, τότε θὰ ἀποφεύγει τὴν κατάκριση. Ἀλλὰ καὶ μία φορὰ νὰ μὴν ἔπεσε ἔξω καὶ νὰ ἔχει δίκαιο, ποῦ ξέρει τὰ ἐλατήρια τοῦ ἄλλου; Ξέρει πῶς ἔγινε κάτι; Νὰ μὴ βγάζουμε εὐκόλα συμπεράσματα.

Κι ἐγώ, ὅταν ἦμουν νέος, εἶχα τὴν κατάκριση ψωμοτύρι. Επειδὴ ζοῦσα λίγο προσεκτικὰ καὶ εἶχα μια ψευτοευλάβεια, ὅ,τι μου φαινόταν στραβό, τὸ ἔκρινα. Γιατί, ὅταν στὸν κόσμον ζεῖ κανεὶς λίγο πνευματικὰ, μπορεῖ νὰ βλέπει πολλὰ κουσούρια στοὺς ἄλλους καὶ νὰ μὴ βλέπει ἀρετές. Ἐκείνους ποὺ καλλιεργοῦν τὴν ἀρετὴ μπορεῖ νὰ μὴ τοὺς βλέπει, γιατί ζοῦν στὴν ἀφάνεια, ἀλλὰ βλέπει τοὺς ἄλλους ποὺ κάνουν ἀταξίες καὶ νὰ τοὺς κατακρίνει. «Αὐτός, λέει, κάνει ἔτσι, ἐκεῖνος περπατάει ἔτσι, ὁ ἄλλος κοιτάζει ἔτσι...».

Ξέρετε τί εἶχα πάθει μία φορὰ; Εἶχαμε πάει μὲ ἕναν γνωστό μου νὰ λειτουργηθοῦμε σὲ ἕνα μοναστήρι στὸ Μονοδένδρι, ἐννιὰ ὧρες περίπου μακριὰ ἀπὸ τὴν Κόνιτσα. Ὅταν μπήκαμε στὸ ναό, ὁ γνωστός μου στάθηκε στὸ ἀναλόγιο, γιὰ νὰ ψάλει, καὶ ἐγὼ πήγα στὸ στασίδι πίσω ἀπὸ τὸν ψάλτη. Παρακολουθοῦσα καὶ ἔψελνα σιγανά. Κάποια στιγμή ἦρθε μία γυναίκα μὲ μαῦρα, σχετικὰ νέα, στάθηκε δίπλα μου καὶ συνέχισα μὲ κοιτοῦσε. Μὲ κοιτοῦσε, ἔκανε τὸ σταυρό της. Μὲ κοιτοῦσε, ἔκανε τὸ σταυρό της... Εἶχα ἀγανακτήσει. «Βρέ, παιδάκι μου, ἔλεγα μέσα μου, τί σοὶ ἄνθρωπος εἶναι αὐτή; Μέσα στὸν κόσμον, μέσα στὴν ἐκκλησία, τί κοιτάζει ἔτσι;». Ἐγὼ τὶς ἀδελφές μου, ὅταν περνοῦσαν στὸν δρόμον δίπλα μου, δὲν τὶς ἔβλεπα. Πήγαιναν μετὰ στὸ σπίτι καὶ ἔκαναν παράπονα στὴ μάνα μας: «Μὲ εἶδε ὁ Ἀρσένιος, ἔλεγον, καὶ δὲν μοῦ μίλησε!». «Καλὰ, μοῦ ἔλεγε μετὰ ἡ μάνα μου, βλέπεις τὶς ἀδελφές σου στὸ δρόμον καὶ δὲν τὶς μιλάς;». «Ἐγὼ θὰ κοιτάζω ἂν αὐτὴ ποῦ περνᾶει δίπλα μου εἶναι ἡ ἀδελφή μου; τῆς ἔλεγα. Ἐνα σωρὸ σοὶ ἔχουμε. Αὐτὸ θὰ κάνω;». Θέλω νὰ πῶ, εἶχα κάτι τέτοιες ἀκρότητες. Νὰ περνᾶ τώρα δίπλα σου ἡ ἀδελφή σου

καὶ νὰ μὴ τῆς μιλάς! Τέλος πάντων... Μόλις λοιπὸν τελείωσε ἡ Θεία Λειτουργία, πῆγε αὐτὴ ἡ μαυροφόρα καὶ παρακάλεσε τὸν ἱερέα νὰ τοῦ πεῖ νὰ πάω στὸ σπίτι της, γιατί ἐμοιάζα πολὺ στὸ παιδί της ποὺ εἶχε σκοτωθεῖ στὸν πόλεμο! Ὅταν πῆγα σπίτι της, εἶδα τὴν φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ της. Πραγματικά, μοιάζαμε σὰν ἀδελφία! Αὐτὴ ἡ καημένη μὲ κοιτοῦσε μέσα στὴν ἐκκλησία καὶ ἔκανε τὸν σταυρὸ της σὰν νὰ ἔβλεπε τὸ παιδί της. Κι ἐγὼ ἔλεγα: «Τὴν ἀθεόφοβη, μέσα στὴν ἐκκλησία καὶ πῶς κοιτάζει!» Ὡ, μετὰ ξέρετε πῶς μὲ εἶχε λειώσει αὐτὸ τὸ περιστατικό; «Γιὰ δές, εἶπα, ἐσὺ νὰ ἔχεις τέτοιους λογισμούς, ὅτι ποιὸς ξέρει τί γυναῖκα εἶναι καὶ μεσ’ στὴν ἐκκλησία νὰ μὴν ντρέπεται καθόλου..., καὶ αὐτὴ ἡ φουκαριάρα νὰ ἔχει χάσει τὸ παιδί της καὶ νὰ ἔχει τὸν καημό της!».

Μία ἄλλη φορά κατέκρινα τὸν ἀδελφὸ μου ποὺ ἦταν φαντάρος. Τοῦ ἔστειλε μῆνυμα ὁ σιτιστής: «Ἔδωσα στὸν ἀδελφὸ σου δύο μπετόνια μὲ λάδι. Τί ἔγιναν τὰ μπετόνια;». «Μά, αὐτὸς ἐκεῖ πέρα, εἶπα, ἔφερνε στὸ σπίτι τοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς φιλοξενούσαμε, τώρα πῶς τὸ ἔκανε αὐτό, νὰ πάρει λάδι ἀπὸ τὸ στρατό;». Ὅποτε πιάνω καὶ γράφω στὸν ἀδελφὸ μου ἀγανακτισμένος ἓνα γράμμα... Κι ἐκεῖνος μου ἀπαντᾷ: «Τὰ μπετόνια νὰ τὰ ζητήσεις ἀπὸ τὴ νεωκόρο τῆς κάτω ἐκκλησιᾶς!»! Αὐτὸς τὸ λάδι τὸ εἶχε στείλει στὴν ἐκκλησία τῆς κάτω Κόνιτσας, γιατί ἦταν φτωχὴ. «Χρόνια πολλὰ, εἶπα τότε στὸν ἑαυτό μου. Τὴν ἄλλη φορὰ κατέκρινες ἐκείνη τὴ φουκαριάρα. Τώρα τὸν ἀδελφὸ σου. Ἄλλη φορὰ τίποτε-τίποτε!». Θέλω νὰ πῶ, ὅταν εἶδα ὅτι ἔπεφτα ἔξω στὶς κρίσεις μου, ἐξέταζα τὸν ἑαυτό μου: «Στὴν τάδε περίπτωση εἶχα πεῖ γιὰ τὸν ἄλλον ὅτι ἐνήργησε ἔτσι, ἀλλὰ τὰ πράγματα ἦταν διαφορετικά. Ἄλλη φορά ἄλλο συμπέρασμα εἶχα βγάλει κι ἄλλιῶς ἦταν». Ἔτσι ἔβαλα τὸν ἑαυτό μου στὴν θέση του. «Ἄλλη φορὰ, εἶπα, δὲν θὰ κρίνεις καθόλου. Τελεία-παύλα! Εἶσαι στραβὸς καὶ ὅλα στραβὰ καὶ ἀνάποδα τὰ βλέπεις. Κοίταξε νὰ γίνεις σωστὸς ἄνθρωπος». Καὶ μετὰ, ὅταν μου φαινόταν κάτι στραβό, ἔλεγα: «Κάτι καλὸ θὰ εἶναι, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τὸ καταλαβαίνω. Ὅσες φορὲς ἔβαλα ἀριστερὸ λογισμό, ἔπεσα ἔξω». Ὅταν πλέον σιχάθηκα τὸν ἑαυτό μου, μὲ τὴν καλὴ ἔννοια, ὅλους τοὺς δικαιολογοῦσα. Γιὰ τοὺς ἄλλους ἔβρισκα πάντα ἐλαφρυντικὰ καὶ μόνον τὸν ἑαυτό μου κατέκρινα. Ἀλλά, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν παρακολουθεῖ τὸν ἑαυτό του, ὅλα τὰ περνᾷ ἀπαρατήρητα καὶ μετὰ στὴν Κρίση θὰ εἶναι ἀναπολόγητος.

Θέλει παλικάρια, γιὰ νὰ κοπεῖ ἡ κατάκριση.

Πηγή: agiazoni.gr